

Egy alkalommal sztaniolpapírt gyűjtött a szegény gyerekek karácsonyára az üzemben. Három munkásnő társa rátámadt Magdira:

- Hogy tud valaki így koldulni... Hogyan alázhatja meg magát valaki ennyire?! Ez nem lehet más, csak mánia... Magdi minden sértődöttség nélkül felelt:
 - Ha maguknak az mánia, hogy letörlöm a könnyeket, adok az éhezőknek, felemelem az elesetteket, akkor csak legyek az, aminek mondanak. Mindezt azért teszem, mert szeretem Istent.
-

Ismerőse említette egy alkalommal Magdi előtt, hogy milyen nagy boldogság töltötte el szívét egyik szentáldozása alkalmával. Érdeklődött, hogy Magdi hogyan érez ilyenkor.

- Én egyformán nagyon boldog vagyok, nem emlékezem különösebbre; mert mindig nagyon boldog vagyok.
-

Magdi mártírnak tartotta édesanyját, aki valóban sokat szenvedett.

- Jól emlékszem - beszéli el Bódi néni -, hogy az egyik családi perpatvar alkalmával sírtam és azt mondtam Magdinak:

- Nem bírom tovább, itt hagylak benneteket, elmegyek valamerre. Te már úgylis mindenhez értesz, nem fogok hiányozni...

- De édesanyám - válaszolta Magdi -, ne bontsa meg a családi fészket! Mi lesz akkor mivelünk?

Kimondhatatlan kedvességgel beszélt.

- Mi magáért, maga pedig miértünk szenved. Bocsásson meg édesapámnak, hiszen nem kapott nevelést.

Magdi gyötrődései között is édesapja szeretetére bízta önmagát és a többieket.

Áldozatkészsége mellett volt alkalma a türelem erényét is gyakorolni. Semmi kudarc nem törte le. Minden rosszul sikerült próbálkozásban a humort kereste, nem a bosszúságot.

Amennyire erejük és idejük engedte, az egyesület leányai törődtek a rászoruló öregekkel is. Takarítottak náluk, élelmet vittek nekik, segítézték őket. Egyikük az undortól rosszul lett, amikor egy öreg bácsi köpeteit mosták fel a padlóról. Köszönet helyett zsémbelt az öreg. Nem engedte, hogy ablakot nyissanak. Takarítás közben leesett egy faragvány a rozoga ágyról.

- Eltörték az új ágyamat - felelt fölháborodva az öreg. Magdi feleselés helyett kuncogni kezdett. A jókedv átragadt a két kislányra is. Nagyon tetszett nekik, hogyan tud Magdi mókát csinálni a balesetből.
-

Más alkalommal egy javításra szorult gyermek-ingecskére fordítva varrták fel a foltot. Nagy megpróbáltatás volt számukra kellő komolysággal végighallgatni a komoly intelmeket és kifogásokat az ilyen munkáért. Megígérték, hogy máskor gondosabbak lesznek.

Szerettünk volna a gyári tanoncfiúknak fagylaltdélutánt rendezni. (...)

A fagylaltdélután előkészítésében és megrendezésében Magdi volt a fő munkatárs. Nagy problémát jelentett a fagylalt ízesítése, mert semmit sem lehetett már kapni. Magdi ötlete volt, hogy karamell fagylaltot kell csinálni, mert ahhoz újabb anyag még nem kell.

A megrendezés, a kedves felszolgálás, a jókedv és hangulat megteremtése főleg Magdi érdeme volt. A fiúk nagyon boldogok voltak, hogy őket, a gyárban lenézett tanoncokat ilyen kedvességben részesítették.

Többször előfordult, hogy éjszakai műszakot cserélt kisgyermekes anyákkal, hogy azok a gyári munka mellett éjszaka kicsinyeikkel lehessenek. Ezt a lányok közül nagyon kevesen követték.

Magdinak valóban problémája volt, hogy ne tessék senkinek - emlékszik vissza József atya. - Ebben már, aggályosság nélkül, hűtlenséget látott Krisztussal szemben. Egyedül neki akart tetszeni.

Édesanyjától tudjuk. 1927 szeptemberében egy apró kislányt vezet a köveskáli iskolába beírni édesanyja. A kislány vidáman és bátran mondja a nevét, amikor kérdezik:

- Bódi Mária Magdolna vagyok.

A nagyobbacska gyerekek összecsapják a kezüket:

- Nahát, ilyen pici elsős, alig látszik ki a földből!

- És milyen vékonyka, sovány...

De a kis Magdi nem érzi idegenül magát az iskolában. Mindenki megszereti, mert vidám és szelíd.

- Egy alkalommal katonák voltak Magdiéknál. Búcsúzáskor az egyik kissé tovább tartotta kezében Magdi kezét és ő nem húzta vissza azonnal. Lelkiismerete ezt már hűtlenségnek tartotta, mégha jelentéktelennek is. Elmondta ezt nekem, mire én igyekeztem őt megnyugtani.

- Neked ez nem lenne semmi, minthogy csekélység is. De nekem ezt nem szabad, mert én hűséget fogadtam az Úr Jézusnak...

Szorongó szívvel látta családja helyzetét. Mást tenni nem tudott, mint imádkozni és áldozatokat felajánlani. Fogadalmat tett, hogy nem vágatja le a haját és nem lesz divatos a hajviseletben. Ránk maradt arcképén még látható, hogy fülbevalót hordott. József atya azonban tanúsítja, hogy élete utolsó évében azt is letette. Gyűrűt sem viselt. Áldozatvállalásnak tekintette azt is, hogy nem ment moziba, nem strandolt tisztességes módon sem. Mekkora lemondást jelentett ez annak, aki egész életében a Balaton partján vagy a Balatonhoz közel lakott, és akit kedves ismerősei is sokszor hívtak a forró nyári napokon lubickolni a szépséges tóba!

Gyári munkája mellett továbbra is ő végezte az otthoni háztartási teendők nagy részét. Etette az állatokat, főzött, súrolt, takarított.

- Amennyire lehetett, kímélt engem - mondja el az édesanya.
- Ebben az időben sokat betegeskedtem. Hányszor kivette kezemből a vödröt!
- Édesanyám - mondta -, ne menjen vízért, majd én hozok be magának.

Ha ebédet vitt a földeken dolgozó szüleinek vagy testvéreinek, meg nem állhatta, hogy kezébe ne vegye a kapát vagy sarlót és dolgozott kedvtelésből órák hosszat. Aratási időben megtette, hogy már este kiment a mezőre, a kocsin aludt, hogy szürkületkor azonnal munkához láthasson.

Az állandó kegyelmi élet megőrzésének és a benne való növekedésnek titka a gyakori szentgyónás. Magdi ezt nagyon jól tudta, ezért kéthetenként elvégezte azokat. Példájával még többet ért el, mint szavaival.

A DL kitűnő bástya volt Magdi szerénysége és alázatossága számára. Ha valami elismerésre méltót dicsérték benne, mindig megjegyezte, hogy a DL-es lányok tették. A lányok ezt szavá is tették:

- Magdi, te olyan csekélyre értékeled magad, pedig mennyi mindent teszel...
 - Ez semmi ahhoz képest, hogy az Úr Jézus meg tudott halni értünk! Ha ezt nézzük, akkor jelentéktelen lesz az, amit én tehettem. Ha arra tekintünk, amit mi teszünk, gőgösökké válunk. Ezért mindig azt kell nézzük, amit Isten tesz bennünk, akkor alázatosak maradunk.
-

Tudta, hogy Isten szent terve valósul meg a keresztény házasságban is.

- Milyen szép lehet - mondta egyszer nekem - szívem alatt hordani valakit, aki rám hasonlítana és enyém lenne. De az Úr Jézusért érdemes ezt is feláldozni...
-

Gyermekkori sikerei között sem kapatta el magát. Mindig szerény maradt. Később egyenesen nem bírta, ha nyilvánosan dicsérték. Minden szavát a természetes őszinteség, szerénység és valódi alázatosság hatotta át - mondja L. Margit. - Szívbeli mélységes alázatossága volt kísérője minden tettének.